

4. neděle velikonoční C

*Určil jsem tě za světlo pohanům,
abys byl spásou až na konec země. (Sk 13,47)*

První čtení

Skutky apoštolů 13, 14.43-52

Pavel a Barnabáš šli z Perge a dostali se do Antiochie v Pisídii. Tam šli v sobotu do synagogy a posadili se. Přišlo za nimi hodně židů a pohanů, kteří ctili Boha. Pavel a Barnabáš s nimi rozmlouvali a povzbuzovali je, aby zůstali věrni Boží milosti. Následující sobotu se sešlo takřka celé město, aby si poslechlo Boží slovo. Když však židé viděli takové množství, naplnilo je to žárlivostí, odporovali Pavlovi, když mluvil, a vedli rouhavé řeči. Tu Pavel i Barnabáš jim řekli otevřeně: "Vám nejprve se mělo hlásat Boží slovo. Ale proto, že ho od sebe odmítáte, a tak sami sebe odsuzujete ke ztrátě věčného života, obracíme se k pohanům. Neboť tak nám to nařídil Pán: 'Určil jsem tě za světlo pohanům, abys byl spásou až na konec země.'" Když to uslyšeli pohané, radovali se a velebili slovo Páně. A přijali víru všichni, kdo byli určeni k věčnému životu. Tak se slovo Páně šířilo po celé té krajině. Židé však poštváli zbožné ženy z vyšších vrstev a přední muže města, vyvolali proti Pavlovi a Barnabášovi pronásledování a vyhnali je ze svého území. Oni si (na svědectví proti nim) setřásli prach z nohou a odešli do Ikónia. Učedníci však byli plní radosti a Ducha svatého.

Druhé čtení

Zjevení 7,9.14b-17

Já, Jan, viděl jsem veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, oděni bílým rouchem, s palmami v rukou. A jeden ze starců mi řekl: "To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si do běla vyprali v Beránkově krvi. Proto jsou před Božím trůnem a ve dne v noci mu slouží v jeho chrámě. A ten, který sedí na trůně, se k nim (sníží) a bude s nimi bydlet. Už nikdy nebudou mít hlad ani žízeň, nebude už do nich pražit slunce ani jakýkoli jiný žár, protože Beránek, který je uprostřed před trůnem, bude je pást a vodit k pramenům živé vody. Bůh sám jim setře každou slzu z očí."

Ježíš řekl: "Moje ovce slyší můj hlas; já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nezahynou navěky a nikdo mi je nevyrvé z rukou. Můj otec, který mi je dal, je větší než všichni a z Otcových rukou je nemůže vyrvat nikdo. Já a Otec jedno jsme."

K zamyšlení

V dnešním evangeliu hovoří Ježíš o úzkém vztahu mezi ním pastýřem a jeho ovečkami a o ochraně, kterou svému stádu za každého nebezpečí zajišťuje. Jeho slova vrcholí ujištěním: "Já a můj Otec jsme jedno". Ježíš a Otec jsou "jedno", ne "jeden", to znamená nerozdílnou a živou jednotu, která nemůže být myslitelná bez těsného spojení, ale zároveň rozdílnosti(!) své podstaty, jíž je láska!

"Jednota" Ježíše a Otce se odráží v jeho vztahu k nám lidem. V sobě může budovat se svými hluboké spojení lásky a důvěry, v něm najdou všichni útočiště, ze kterého je nic a nikdo nemůže vytáhnout. Tato jednota předurčuje lidi, aby byli jedno (ne jednotní!) a spojili se vzájemnou láskou. Tento způsob spojení je základem společenství. Čím více zakouší lidé vztah s Kristem, tím více jsou schopni prožívat své vztahy mezi sebou a jsou otevření přijímat ostatní do svého společenství. To platí i naopak: kde vládne strach, nedůvěra a netolerance, nemůže být vůbec nebo pouze jen částečně vytvořeno opravdové společenství. Vnitřní nepokoj v každém z nás nebo v celé skupině přitahuje stejné kruhy, stejně jako chování, které staví na vnitřní jednotě a míru. Jelikož jsou Bůh a Ježíš jedno a my jsme do této jednoty a nekonečné lásky zahrnuti, můžeme ve víře doufat, že všechna nedokonalá lidská láska nebude odsouzena k ztroskotání, ale bude pozdvižena v neomezené Boží lásce.

Povoláním církve – to znamená všech věřících křesťanů – je vytvořit prostor pro lidi – bez omezování, hodnocení nebo odsuzování. Dnešní čtení popisují utváření tohoto prostoru obrazem shromáždění a obrazem světla národů (1. čtení) a obrazem velkého zástupu, který byl povolán k prameni života (2. čtení). Když vytvoříme mezi sebou a pro sebe "prostor", pak dáváme Bohu a sobě šanci, abychom se navzájem na nesčetných cestách "seznámili", to znamená dospěli k určitému osobnímu a láskyplnému spojení, které vede ke společenství. Tak se zdárně vytvoří život v různých společenstvích, do kterých jsme my začleněni, a který působí životodárně a utváří společenství pro naše vlastní spojení s Kristem a naše vzájemné spojení.